

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 38

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 ianuarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 222 din 10 aprilie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.....	2–4
Decizia nr. 381 din 17 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.394 din Codul civil	4–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
12. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Realizarea de noi noduri rutiere pe autostrăzi — Nod rutier Pantelimon (A0 — km 48), sectorul A0-Nord”, județul Ilfov	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 20 din 11 noiembrie 2024 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	8–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 222

din 10 aprilie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina-Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Schmutzer Rudolf și alții în Dosarul nr. 17.725/3/2018 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 464D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 martie 2024, în prezența domnului avocat Ilie Drăgulin, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, prin care Curtea a amânat pronunțarea, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru data de 10 aprilie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Sentința civilă nr. 7.450 din 17 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 17.725/3/2018, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.** Excepția a fost ridicată de Schmutzer Rudolf și alții într-o cauză având ca obiect obligarea Casei de Pensii a Municipiului București la plata indemnizațiilor reparatorii calculate potrivit algoritmului prevăzut de art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prin nefolosirea algoritmului de calcul al indemnizației reparatorii instituit de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 — potrivit căruia indemnizația se calculează

raportat la salariul mediu brut aferent anului pentru care se face plata — au fost prejudiciați și, ca atare, dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale.

5. Astfel, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate — norme temporare — îi discriminează, prin modul de calcul al indemnizațiilor stabilite de Legea nr. 341/2004, și anume prin raportarea la indemnizația aflată în plată în octombrie 2010, iar nu la câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat.

6. De asemenea, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece revoluționarii sunt discriminați în raport cu alte categorii de persoane, cărora li s-a reîntregit venitul redus cu 15%. Textele de lege criticate au fost introduse prin nesocotirea principiilor de drept stabilite prin Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Astfel, în timp ce absolut toate categoriile prevăzute de Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar au beneficiat în mod real de restabilirea drepturilor salariale și asigurărilor sociale, în raport cu nivelul avut anterior diminuării cu 25%, respectiv cu 15%, persoanele vizate de Legea nr. 341/2004 au beneficiat doar formal de reîntregirea venitului, deoarece, „prin neluarea în considerare a algoritmului de calcul, prevăzut la art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, diminuarea cu 15% a drepturilor revoluționarilor la indemnizația reparatorie și indemnizația lunară a persistat și persistă”. Discriminarea operează atât față de celelalte categorii de beneficiari ai Legii nr. 341/2004, cât și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987.

7. Autorii excepției mai susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (1) și ale art. 47 alin. (2) din Constituție, deoarece indemnizația prevăzută de Legea nr. 341/2004, indemnizație care nu se mai acordă, potrivit dispozițiilor de lege criticate, a constituit singura sursă de venit și a folosit la garantarea împrumuturilor obținute de la bănci. Or, cetățenii au dreptul și la măsuri de asistență socială.

8. În continuare, aceștia susțin că dispozițiile criticate contravin și art. 53 din Constituție, referitor la condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau libertăți. Astfel, atât diminuarea indemnizațiilor de revoluționari, cât și neacordarea indemnizațiilor prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 nu au justificare adecvată și nu respectă proporționalitatea în raport cu situația care le-a determinat.

9. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** face referire la jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost respinse excepții de neconstituționalitate, spre exemplu, Decizia nr. 314 din 5 iunie 2014.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului autorilor excepției și concluziile procurorului, cererile depuse la dosar, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 30 decembrie 2014, care au următorul cuprins: *„În anul 2015 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2014 indemnizațiile prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare.”*

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 47 privind nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat prin Decizia nr. 151 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 16 iulie 2018, Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 5 noiembrie 2018, Decizia nr. 610 din 2 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 27 mai 2019, Decizia nr. 261 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 11 noiembrie 2019, și Decizia nr. 677 din 29 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 29 ianuarie 2021, prin care a reținut, în esență, că autorii excepției sunt nemulțumiți de modul de calcul al indemnizațiilor, și anume de raportarea la indemnizația aflată în plată în decembrie 2011, iar nu la câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat. În acest context, Curtea a reținut că, în această materie, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 22 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 16 decembrie 2013, prin care a stabilit — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (4) și ale art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice — că indemnizațiile lunare reparatorii și indemnizațiile lunare prevăzute de Legea nr. 341/2004 se calculează, în anul 2011, prin aplicarea coeficientului de 15% asupra cuantumului indemnizației aflat în plată în luna octombrie 2010.

16. Curtea a constatat că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente, acestea având în vedere doar restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Totodată, Curtea a constatat că, deși temeiul moral al acordării acestor beneficii,

izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi astfel de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații, în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989 (a se vedea Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, precitată, paragraful 29).

17. Totodată, Curtea a statuat că nu există discriminare între beneficiarii Legii nr. 341/2004 și „celelalte categorii sociale, plătite din bugetul asigurărilor sociale de stat”, deoarece aceștia nu se află în situații juridice similare. Aceste indemnizații au un caracter reparatoriu, iar legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Persoanele încadrate în ipoteza art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 se află într-o situație obiectiv diferită față de celelalte persoane care continuă să beneficieze de indemnizația reparatorie prevăzută de aceeași lege, astfel că instituirea unui tratament juridic diferit nu poate primi semnificația încălcării principiului egalității în drepturi a cetățenilor (a se vedea Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, paragrafele 25 și 28).

18. De asemenea, Curtea a reținut că art. 22 alin. (1) din Constituție nu are incidență, întrucât conținutul normativ al dispozițiilor criticate nu se referă la protecția și apărarea valorilor constituționale ocrotite de textul constituțional menționat (a se vedea Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, paragraful 26).

19. Curtea a reținut, de asemenea, că prevederile legale criticate nu pot fi privite ca aducând atingere dreptului constituțional la un nivel de trai decent prevăzut de art. 47 din Constituție, prin diminuarea unei măsuri de asistență socială — astfel cum califică autorii indemnizația —, ci mai degrabă ca instituind un set de măsuri de adaptare la condițiile economico-sociale existente. Legiuitorul este chemat să instituie un ansamblu de măsuri prin care statul să asigure protejarea și îmbunătățirea calității vieții cetățenilor, atât prin reglementarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la securitate socială, dreptul la muncă — condiție principală pentru un trai decent —, dreptul la o salarizare echitabilă, dreptul la protecția sănătății și altele asemenea, dar și prin drepturi care nu au o consacrare constituțională și care tind către același obiectiv. În același spirit, Constituția consacră, în art. 1 alin. (3), caracterul de stat social al României, obligând statul, prin dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. f), să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, iar prin art. 41 alin. (2) și art. 47 alin. (2) prevede dreptul salariaților, respectiv al cetățenilor și la alte măsuri de protecție socială și de asistență socială decât cele nominalizate expres în Legea fundamentală, măsuri stabilite prin lege. Caracteristic tuturor acestor drepturi ale cetățenilor și obligații corelative ale statului este faptul că, în măsura în care nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să decidă care sunt condițiile și limitele acordării lor (a se vedea Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, paragraful 27).

20. În plus, Curtea a statuat că măsura suspendării anuale a plății drepturilor prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, măsură adoptată deja pentru trei ani consecutivi — 2012, 2013 și 2014 —, nu poate fi repetată *sine die*, caz în care ar putea afecta proporționalitatea acesteia (a se vedea Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, paragraful 30).

21. Curtea a mai reținut că, începând cu luna ianuarie 2015, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 și Ordonanței Guvernului nr. 1/2015 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 19 ianuarie 2015, s-au modificat prevederile art. 3 și 4 din Legea nr. 341/2004, care stabileau categoriile de titluri ce se pot acorda luptătorilor pentru victoria Revoluției din Decembrie 1989 și drepturile corespondente deținerii acestor titluri (introducându-se un nou titlu, Luptător cu Rol Determinant), iar noul conținut normativ al art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 a prevăzut

acordarea unei indemnizații de gratitudine lunară începând cu anul 2015 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 477 din 12 iulie 2018, paragraful 31).

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Schmutzer Rudolf și alții, în Dosarul nr. 17.725/3/2018 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, și constată că dispozițiile art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 aprilie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina-Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 381

din 17 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.394 din Codul civil

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.394 din Codul civil, excepție ridicată de Maria Ion în Dosarul nr. 18.750/302/2018 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 26D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției, domnul avocat Adrian Corobană, membru al Baroului București, în calitate de apărător ales, cu împuternicire depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celeilalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care solicită admiterea acesteia. Arată că textul de lege criticat constituie o normă specială, care derogă de la regimul general al prescripției

dreptului material la acțiune și, ca atare, ar trebui să fie de strictă interpretare. De aceea, ar trebui să precizeze care sunt acele situații în care intervine prorogarea termenului de prescripție. Sintagma „în toate cazurile” cuprinsă în textul de lege criticat nu permite o interpretare strictă, ci, din contră, una foarte largă. Arată că, în cadrul procesului civil, putem identifica cel puțin cinci cazuri în care acesta se poate aplica: atunci când există o soluție de clasare sau de renunțare la urmărirea penală, o hotărâre de achitare, una de încetare a procesului penal sau una de condamnare. Cu excepția acestui ultim caz menționat, în toate celelalte patru cazuri, instanța care aplică art. 1394 din Codul civil încalcă prezumția de nevinovăție, creând o legătură evidentă între cauza penală și acțiunea în despăgubire care îi urmează. Invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 iunie 2013, pronunțată în Cauza *Teodor împotriva României*.

4. Susține că textul de lege criticat nu respectă nici principiul previzibilității normei juridice, întrucât, pe lângă sintagma „în toate cazurile”, cuprinde și sintagma „fapt supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă”, care nu mai este întâlnită în nicio altă lege, penală sau de altă natură. De aceea, consideră că textului de lege criticat îi lipsește chiar ipoteza, întrucât nu se specifică în ce condiții o faptă ilicită supusă răspunderii civile devine „fapt supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă”. Această sintagmă se poate interpreta și în sensul că vizează orice faptă care, în

timpul unei proceduri penale, prin simpla cercetare de către un organ judiciar penal, este supusă unei prescripții mai mari decât cea civilă, indiferent de soluția pronunțată în cauză, de clasare sau încetare a procesului penal. Poate fi chiar o simplă faptă care nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni sau poate fi o faptă săvârșită fără vinovăția cerută de lege. Conchide că prevederile legale criticate utilizează o terminologie neclară atât pentru persoana aflată în ipoteza normei, cât și pentru instanța chemată să aprecieze dacă aceasta se aplică sau nu unei anumite situații particulare.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție au în vedere răspunderea penală, iar nu răspunderea civilă, astfel că o persoană poate răspunde și civil pentru o faptă penală. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, arată că se păstrează toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil și în fața instanței civile. Precizează că susținerile autorului excepției au în vedere posibilele interpretări pe care le pot da instanțele judecătorești prevederilor legale criticate, care intră însă în competența exclusivă a acestora, excedând controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 28 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 18.750/302/2018, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.394 din Codul civil**, excepție ridicată de Maria Ion într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în răspundere delictuală.

7. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că sintagma „în toate cazurile” din cuprinsul art. 1.394 din Codul civil dă naștere interpretării potrivit căreia o instanță civilă investită cu soluționarea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală poate să constate existența unei infracțiuni căreia să-i asocieze un termen de prescripție a răspunderii penale prevăzut de legea penală, fără să existe o hotărâre penală definitivă, care să constate în prealabil existența acelei infracțiuni. Cu alte cuvinte, i se permite unei instanțe civile să se substituie unei instanțe penale, în sensul că, fără a se baza pe o hotărâre penală definitivă, instanța civilă realizează o cercetare judecătorească limitată, fără garanțiile procesuale prevăzute de o procedură penală în fața instanței penale, în afara unui proces penal, prin care să se constate dacă o faptă îndeplinește elementele constitutive ale unei infracțiuni și dacă ar fi fost săvârșită de către o anumită persoană. O instanță civilă poate doar să folosească cu autoritate de lucru judecat o hotărâre penală definitivă de condamnare, în ceea ce privește existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia, instanței civile revenindu-i în acest caz sarcina de a stabili valoarea prejudiciului material sau moral și modul de reparare a acestuia de către inculpatul condamnat de instanța penală. Însă în ipoteza în care procurorul a dat o soluție de clasare sau o soluție de renunțare la urmărirea penală ori în ipoteza în care instanța penală a pronunțat achitarea sau încetarea procesului penal, art. 1.394 din Codul civil nu își poate găsi aplicarea în fața instanței civile, întrucât aceasta se va pronunța doar asupra existenței unei răspunderi civile delictuale ce derivă dintr-un fapt ilicit simplu, care nu constituie faptă penală și pentru care se aplică dispozițiile art. 2.528 din Codul civil privind prescripția dreptului material la acțiune.

8. Se susține, de asemenea, că prevederile art. 1.394 din Codul civil încalcă și principiul previzibilității normei juridice. Textul prezintă neclarități în ceea ce privește sintagmele „în toate cazurile” și „fapt penal supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă”. În acest sens arată că textul de lege criticat prezintă o deficiență gravă de conținut, respectiv de reglementare a situațiilor în care intervine prorogarea termenului de prescripție, fapt care îi conferă un caracter neconstituțional. Fiind o normă specială, o excepție de

la regimul prescripției civile, textul ar fi trebuit să menționeze exact acele situații în care intervine prorogarea termenului de prescripție.

9. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** apreciază că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 1.394 — *Prorogarea termenului prescripției* din Codul civil, care au următorul cuprins: „*În toate cazurile în care despăgubirea derivă dintr-un fapt supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă, termenul de prescripție a răspunderii penale se aplică și dreptului la acțiunea în răspundere civilă.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și art. 126 alin. (2) privind stabilirea prin lege a competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul legal criticat vizează problematica prescripției dreptului material la acțiune în ceea ce privește stabilirea răspunderii civile delictuale, atunci când persoana vătămată printr-un fapt ilicit solicită despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului produs printr-o faptă cu incidență penală. Într-o asemenea situație, termenul de prescripție va fi același cu cel de prescripție a răspunderii penale.

16. Față de criticile formulate de autorul excepției, Curtea reține că art. 1.349 alin. (1) din Codul civil instituie regula generală conform căreia „*Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.*” Consecința nesocotirii acestei norme se regăsește în alin. (2) al aceluiași articol, potrivit căruia „*Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.*”

17. Prejudiciul cauzat poate să fie rezultatul unei acțiuni sau, după caz, inacțiuni, care, uneori, în condițiile legii penale, are dimensiunile unei infracțiuni. De regulă, în cadrul proceselor penale care au ca scop stabilirea răspunderii penale a persoanei care a săvârșit infracțiunea, este soluționată și latura civilă a acțiunii, instanța penală fiind cea care se va pronunța asupra despăgubirilor de natură să acopere prejudiciul cauzat prin infracțiune. Există însă și situații în care răspunderea pe latură civilă ajunge să fie stabilită de o instanță civilă. Astfel, de exemplu, art. 27 din Codul de procedură penală detaliază cazurile în care soluționarea acțiunii civile revine instanței civile.

18. Textul criticat în cauza de față reglementează aspectul prescripției dreptului material la acțiune pentru repararea prejudiciului atunci când acesta rezultă dintr-un fapt pentru care termenul de prescripție a răspunderii penale este mai lung decât

termenul general stabilit de art. 2.528 din Codul civil pentru prescrierea acțiunii civile, de 3 ani de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Așadar, textul criticat presupune existența unei fapte ilicite prejudiciabile civil care poate întruni și elementele constitutive ale unei infracțiuni. Persoana prejudiciată prin această faptă va beneficia de prorogarea legală a termenului de prescripție extintivă a dreptului la acțiunea în răspundere civilă, ca o modalitate de protecție a drepturilor sale patrimoniale, care să opereze pe același interval de timp în care persoana vinovată poate fi trasă și la răspundere penală.

19. În contextul prezentelor critici de neconstituționalitate, este esențial să se aibă în vedere prevederile art. 28 alin. (2) din Codul de procedură penală, care statuează că „*Hotărârea definitivă a instanței civile prin care a fost soluționată acțiunea civilă nu are autoritate de lucru judecat în fața organelor judiciare penale cu privire la existența faptei penale, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia*”. Norma citată clarifică pe deplin rolul instanței civile, care va analiza fapta prejudiciabilă exclusiv din perspectivă civilă, caracterizarea acesteia ca infracțiune limitându-se la consecințele sale asupra calculării termenului de prescripție a răspunderii civile delictuale.

20. De asemenea, pentru înțelegerea problematicii în discuție, prezintă interes și dispozițiile art. 52 alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii*”. Prin Decizia nr. 102 din 17 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 7 aprilie 2021, paragraful 41, Curtea Constituțională a reținut că prevederile citate creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile (în sens larg) și cele pronunțate de instanțele penale, atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale. În scopul realizării acestei legături între soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești în materie penală și cele pronunțate în materie civilă (*lato sensu*) au fost reglementate competența instanței penale de a judeca orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe (cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare), precum și regula conform căreia hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale. De la această din urmă regulă a fost prevăzută excepția lipsei autorității de lucru judecat a hotărârilor altor instanțe în fața instanței penale, în ipoteza în care chestiunile prealabile constituie împrejurări care privesc

existența infracțiunii. În mod evident, scopul reglementării acestei excepții a fost să confere instanței penale plenitudinea jurisdicției asupra aspectelor care privesc existența infracțiunii și, totodată, să garanteze și prin această dispoziție legală celeritatea soluționării cauzelor penale, instanța penală urmând, de altfel, să confirme sau, după caz, să infirme corectitudinea raționamentului instanței civile cu referire la existența infracțiunii.

21. Ca atare, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile conform cărora textul de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate ar da naștere interpretării potrivit căreia o instanță civilă investită cu soluționarea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală poate să constate existența unei infracțiuni căreia să îi asocieze un termen de prescripție a răspunderii penale prevăzut de legea penală, fără a exista o hotărâre penală definitivă, care să constate în prealabil existența acelei infracțiuni. Sunt neîntemeiate, de asemenea, și criticile formulate de autoarea excepției în sensul că instanța civilă s-ar putea substitui unei instanțe penale, cu nesocotirea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 126 alin. (2) privind stabilirea prin lege a competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată.

22. Tot astfel, nu își găsesc suport constituțional nici susținerea potrivit căreia prorogarea termenului de prescripție ar trebui limitată doar la acele cazuri în care există în prealabil o hotărâre penală definitivă și nici celelalte, privitoare la clasare, la renunțarea la urmărirea penală ori la ipoteza în care instanța penală a pronunțat achitarea sau încetarea procesului penal.

23. De altfel, motivarea excepției cuprinde și critici referitoare la modul în care instanțele judecătorești interpretează, de la caz la caz, sintagma „fapt supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă” și o aplică în situațiile care le sunt deduse judecării. Curtea reține că acesta este însă un atribut al instanței, ținând de competența sa jurisdicțională în cadrul procesului respectiv. Judecătorul cauzei va fi cel care va analiza particularitățile speței în vederea soluționării excepției procesuale a prescripției dreptului material la acțiune în stabilirea răspunderii delictuale, pentru a putea decide dacă reclamantul se mai află sau nu în termenul de introducere a acțiunii.

24. De asemenea, autoarea excepției urmărește să se clarifice, prin intermediul controlului de constituționalitate, dacă în ipoteza în care procurorul a dat o soluție de clasare sau o soluție de renunțare la urmărirea penală ori în ipoteza în care instanța penală a pronunțat achitarea sau încetarea procesului penal, art. 1.394 din Codul civil poate fi aplicat de instanța civilă investită cu soluționarea acțiunii civile în răspundere delictuală. Or, un asemenea demers excedează competenței Curții Constituționale, fiind atributul exclusiv al judecătorului cauzei.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Ion în Dosarul nr. 18.750/302/2018 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 1.394 din Codul civil sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Realizarea de noi noduri rutiere pe autostrăzi — Nod rutier Pantelimon (A0 — km 48), sectorul A0-Nord”, județul Ilfov

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Realizarea de noi noduri rutiere pe autostrăzi — Nod rutier Pantelimon (A0 — km 48), sectorul A0-Nord”, județul Ilfov, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se realizează din fonduri externe nerambursabile — Programul Transport (P.T.) 2021-2027 și de la bugetul de stat, prin bugetul

Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de modul de utilizare a sumelor prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,
Tánczos Barna

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin-Mihai Grindeanu
Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltan

București, 16 ianuarie 2025.

Nr. 12.

ANEXĂ

CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI ai obiectivului de investiții „Realizarea de noi noduri rutiere pe autostrăzi — Nod rutier Pantelimon (A0 — km 48), sectorul A0-Nord”

Ordonator principal de credite: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

Amplasament: Autostrada A0 — județul Ilfov

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA): 174.782 mii lei

(în prețuri la data de 1.02.2024/1 euro = 4,9747 lei)

din care C + M (inclusiv TVA): 130.885 mii lei

Durata de execuție a obiectivului de investiție: 9 luni

Capacități:

— lungime bretele, benzi de accelerare/decelerare/pană de racordare:	5,814	km
— lățime platformă bretele unidirecționale:	6,0	m
— lățime platformă bretele bidirecționale:	9,0	m
— intersecții de tip sens giratoriu:	2	buc.
— structuri (poduri/pasaje):	2	buc.

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform prevederilor Normativului „Cod de proiectare seismică P 100-1/2013”, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se realizează din fonduri externe nerambursabile — Programul Transport (P.T.) 2021-2027 și de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 20

din 11 noiembrie 2024

Dosar nr. 1.782/1/2024

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Eleni Cristina Marcu	— președintele delegat al Secției penale
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Adina Oana Surdu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Simona Elena Cîrnaru	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.782/1/2024 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (4) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de

conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Avocatul Poporului este reprezentat de doamna Emma Turtoi, șef birou contencios constituțional și recurs în interesul legii.

4. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

5. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent-șef în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 32 din Regulament.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare sesizarea formulată de Avocatul Poporului ce formează obiectul Dosarului nr. 1.782/1/2024.

7. Magistratul-asistent-șef prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general.

8. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului de judecată, acordă succesiv cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentanților Avocatului Poporului și procurorului general.

9. Reprezentantul Avocatului Poporului apreciază că a doua orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii. În acest sens arată că bugetul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier face parte din bugetul general consolidat, astfel încât executarea sumelor care se fac venit la acest buget se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.

10. Reprezentantul procurorului general consideră, de asemenea, că a doua orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii. În acest sens susține că dreptul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier la procentul de 30% se naște ulterior încasării amenzilor, această instituție neavând printre atribuțiile sale pe cea de încasare a amenzilor. În aceste condiții, executarea silită a amenzilor contravenționale, chiar și fracționat, nu se poate face de către executorii judecătorești, ci numai de către executorii fiscali.

11. Nefiind întrebări pentru cei doi reprezentanți, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

12. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea formulată de Avocatul Poporului cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează problema de drept privind *interpretarea și aplicarea prevederilor art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 privind înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, aprobată cu modificări și*

completări prin Legea nr. 18/2012, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională reprezintă venit la bugetul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier și se poate executa prin intermediul executorilor judecătorești sau se face venit la bugetul general consolidat și se execută prin intermediul executorilor fiscali.

II. Dispozițiile legale invocate de autorul sesizării

II.1. Dispozițiile legale supuse interpretării

13. Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 privind înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 18/2012, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 26/2011)

Art. 3. — „I.S.C.T.R. este finanțat din venituri proprii, care se constituie astfel: (...) c) prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, un procent de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancțiunilor contravenționale, altele decât sumele încasate în urma aplicării art. 61 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, a art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, cu modificările și completările ulterioare, și a art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.777/2004 privind introducerea restricției de circulație pe unele sectoare de autostrăzi și de drumuri naționale europene (E) pentru vehiculele rutiere, altele decât cele destinate exclusiv transportului de persoane, în zilele de vineri, sâmbătă, duminică și de sărbătoare legală, cu modificările și completările ulterioare.”

II.2. Alte dispoziții legale relevante

14. Codul de procedură fiscală

Art. 220. — Organele de executare silită

(...) „(3) Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.” (...)

Art. 226. — *Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite*

(...) „(11) Instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.” (...)

15. Codul de procedură civilă

Art. 623. — Organul de executare

„Executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel.”

16. Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea

nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 2/2001)

Art. 8. — (...) „(3) Sumele provenite din amenzile aplicate persoanelor juridice în conformitate cu legislația în vigoare se fac venit integral la bugetul de stat, cu excepția celor aplicate, potrivit legii, de autoritățile administrației publice locale și amenzilor privind circulația pe drumurile publice, care se fac venit integral la bugetele locale ale unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care contravenientul își are domiciliul sau sediul, după caz.”

(4) Sumele provenite din amenzile aplicate persoanelor fizice în conformitate cu legislația în vigoare se fac venit integral la bugetele locale ale unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care contravenientul își are domiciliul.

17. Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 69/2010)

Art. 3. — „În sensul prezentei legi, următorii termeni vor fi definiți astfel:

(...) 2. *bugetul general consolidat* — ansamblul bugetelor componente ale sistemului bugetar, incluzând bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, bugetul Trezoreriei Statului, bugetele instituțiilor publice autonome, bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, din bugetul asigurărilor sociale de stat și din bugetele fondurilor speciale, după caz, *bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii*, bugetul fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice, bugetul fondurilor externe nerambursabile, precum și al altor entități clasificate în administrația publică, agregate, consolidate și ajustate conform Regulamentului (UE) nr. 549/2013 pentru a forma un întreg.”

18. Hotărârea Guvernului nr. 1.088/2011 privind organizarea și funcționarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, cu modificările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 1.088/2011)

Art. 1. — „Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, denumit în continuare *I.S.C.T.R.*, este organismul tehnic permanent specializat în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, care se organizează și funcționează ca *instituție publică finanțată integral din venituri proprii*, cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale și regulamentului de organizare și funcționare, prevăzut în anexa nr. 1.”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

19. Autorul sesizării a susținut că nu există un punct de vedere unitar asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării, fiind conturate două orientări jurisprudențiale divergente.

20. Astfel, s-a învederat că într-o *primă orientare jurisprudențială* s-a apreciat că procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională se face venit la bugetul propriu al instituției și se poate executa prin intermediul executorilor judecătorești.

21. S-a argumentat că art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 stabilește că Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier este finanțat din venituri proprii care, prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, includ un procent de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancțiunilor contravenționale, altele decât cele menționate expres în acest articol.

22. De asemenea, s-a subliniat că, potrivit art. 220 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate,

aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsuri asiguratorii și să efectueze procedura de executare silită.

23. *Per a contrario*, s-a argumentat că, în situația în care instituția în cauză dorește să își păstreze în bugetul propriu veniturile astfel realizate, va proceda la executarea titlurilor executorii pe calea executării silite de drept comun, potrivit Codului de procedură civilă, prin intermediul executorilor judecătorești, creanța nefiind una bugetară.

24. S-a mai subliniat că din interpretarea normelor anterior evocate nu rezultă o competență exclusivă a executorilor fiscali în vederea realizării executării silite a creanțelor care reprezintă venituri proprii ale autorităților/instituțiilor publice.

25. În sensul primei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive ale *tribunalelor Bihor, București, Covasna, Prahova și ale judecătoriilor Sectorului 2 București, Sectorului 3 București, Aiud, Bicăz, Botoșani, Câmpulung, Drobeta-Turnu Severin, Întorsura Buzăului, Orșova, Pitești, Ploiești, Salonta, Târgu Jiu și Turda*.

26. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională se face venit la bugetul general consolidat și se execută prin intermediul executorilor fiscali.

27. S-a argumentat că, distinct de creanțele fiscale, organul fiscal poate recupera pe cale silită și creanțele bugetare, aparținând instituțiilor publice finanțate total sau parțial de la bugetul de stat, al instituțiilor publice finanțate din venituri proprii, al instituțiilor publice finanțate integral sau parțial de la bugetul local, precum și al instituțiilor publice din subordinea unităților administrativ-teritoriale sau a subdiviziunilor acestora, conform art. 226 din Codul de procedură fiscală.

28. Astfel, bugetul instituțiilor menționate nu va fi grevat de cheltuielile de executare pe care le implică o executare silită prin executori judecătorești, atât timp cât au la dispoziție executarea silită prin executori fiscali, lipsită de costuri și consecințe negative.

29. Prin urmare, executarea silită a creanțelor bugetare vărsate fie la bugetul local, fie la bugetul de stat se efectuează de către executorii fiscali menționați în art. 220 din Codul de procedură fiscală.

30. De altfel, s-a subliniat că art. 623 din Codul de procedură civilă stabilește că executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel.

31. În consecință, competența de realizare a executării silite a titlurilor executorii privind venituri datorate bugetului general consolidat nu este recunoscută executorilor judecătorești.

32. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive ale *tribunalelor Brăila, Bacău, București, Constanța, Dâmbovița, Giurgiu, Harghita, Iași, Prahova, Sălaj, Suceava, Teleorman și ale judecătoriilor Onești și Târgu Jiu*.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

33. Prin Decizia nr. 268 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 3 august 2020, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate, normele incriminate nefiind de natură a înfrânge principiul egalității în fața legii consacrat de art. 16 din legea fundamentală.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

34. Prin Decizia nr. 66 din 2 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 7 decembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea în

vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în interpretarea dispozițiilor art. 623 din Codul de procedură civilă raportat la art. 220 alin. (3) și (5) și art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3 pct. 18 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, a stabilit că: „Executarea silită a titlurilor executorii — hotărâri judecătorești privind creanțe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.”

VI. Opinia Avocatului Poporului

35. Avocatul Poporului a apreciat că a doua orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii, în sensul că procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională reprezintă venit la bugetul general consolidat și se execută prin intermediul executorilor fiscali.

36. Astfel, a arătat că Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii, aflată în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu personalitate juridică, conform art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011.

37. Având în vedere statutul actual de instituție publică finanțată din venituri proprii, legiuitorul a conferit acesteia prerogativa de a include în categoria veniturilor proprii o cotă de 30% din sumele încasate în urma aplicării amenzilor contravenționale.

38. De altfel, interpretarea coroborată a art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010 și art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.088/2011 relevă că în cadrul bugetului general consolidat intră și bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii.

39. Dat fiind că bugetul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier face parte din bugetul general consolidat, rezultă că executarea sumelor care se fac venit la acest buget se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.

40. Pentru punerea în executare a titlurilor executorii, legea recunoaște competența executorilor judecătorești, cu anumite excepții, printre care și titlurile care au ca obiect veniturile datorate bugetului consolidat.

41. Astfel, art. 623 din Codul de procedură civilă exclude competența executorilor judecătorești în realizarea executării silite a veniturilor bugetului general consolidat.

42. Împrejurarea că Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier are dreptul de a încasa 30% din amenda aplicată nu schimbă natura juridică a executării silite instituite de norma legală anterior evocată.

43. Deși procentul de 30% din cuantumul amenzii aplicate reprezintă un venit propriu al instituției publice, acest aspect nu poate exclude caracterul de creanță bugetară, atât timp cât bugetul general consolidat include și bugetul instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat.

VII. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

44. Procurorul general a apreciat că a doua orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii.

45. În argumentare a arătat că încă de la înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, în anul 2011, a fost instituită finanțarea integrală a acestei instituții din venituri proprii, intenția legiuitorului delegat rezultând din edictarea art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 și, ulterior, a art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.088/2011.

46. Finanțarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier cu un procent de 30% din sumele aplicate cu titlu de amenzi contravenționale de către personalul acestei instituții nu a fost un aspect prevăzut în forma inițială a actului

normativ anterior evocat. Astfel, litera c) a articolului 3 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 a fost introdusă prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 18/2012 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2011 privind înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier.

47. Art. I pct. 2 din Legea nr. 352/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2011 privind înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, cu modificările ulterioare (Legea nr. 352/2015), a prevăzut că art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 are următorul cuprins: „I.S.C.T.R. se finanțează integral de la bugetul de stat.”

48. În expunerea de motive a proiectului legislativ concretizat în adoptarea Legii nr. 352/2015 este criticată modalitatea de finanțare a Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, observându-se că finanțarea nu este realizată din venituri proprii, ci prin transferul sumelor încasate, cu titlu de taxe, de alte instituții publice (R.A.R. și A.R.R.) și a celor încasate în urma aplicării de amenzi contravenționale de către această instituție.

49. S-a apreciat că această din urmă soluție de finanțare poate afecta corectitudinea activității de control, inițiatorii legii considerând că este imperativ ca o instituție publică de asemenea importanță să fie finanțată, în mod exclusiv, din fonduri bugetare.

50. Conform art. III din Legea nr. 352/2015, această lege urma să intre în vigoare la data de 1 ianuarie 2017, însă a fost amânată anual, ultima dată preconizată pentru intrarea sa în vigoare fiind la 31 decembrie 2024, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare.

51. Procurorul general a apreciat că, în mod corect, s-a reținut în majoritatea hotărârilor judecătorești definitive care conturează cea de-a doua opinie jurisprudențială că Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier nu are calitatea de creditor și că executarea silită pentru sumele reprezentând amenzi contravenționale, chiar și fracțiuni din acestea, nu se poate realiza prin executori judecătorești, ci numai prin executori fiscali.

52. Într-adevăr, art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 conferă Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier dreptul la un procent de 30% din cuantumul amenzilor contravenționale aplicate de personalul instituției. Aceste dispoziții nu generează însă un raport juridic obligational între contravenient și Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, care să permită acestei instituții să solicite executarea silită a contravenientului.

53. Această chestiune rezultă din interpretarea gramaticală și logică a dispozițiilor în discuție, respectiv „un procent de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancțiunilor contravenționale”. Or, este evident că dreptul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier la procentul de 30% se naște ulterior încasării amenzilor, aceasta neavând printre atribuțiile sale pe cea de încasare a amenzilor.

54. Ca atare, amenzile sunt încasate, prin plată benevolă sau executare silită, de organele fiscale; sumele astfel colectate se fac venit la bugetul general consolidat, iar dreptul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier la procentul de 30% este asigurat prin comunicare interinstituțională, în condițiile legii.

55. De altfel, această imposibilitate legală de urmărire a unor creanțe bugetare reprezintă una dintre rațiunile pentru care bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii

sunt parte integrantă din bugetul general consolidat, conform art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010.

56. În consecință, sumele colectate din amenzi contravenționale nu reprezintă un venit direct al Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, iar executarea silită a amenzilor contravenționale, chiar și fracționat, nu se poate realiza de către executorii judecătorești, ci numai de către executorii fiscali.

VIII. **Opinia judecătorilor-raportori**

57. Judecătorii-raportori au apreciat că prevederile art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 se interpretează în sensul că procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională reprezintă o creanță bugetară care se execută prin intermediul executorilor fiscali potrivit dispozițiilor art. 220 și următoarelor din Codul de procedură fiscală.

IX. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

IX.1. **Asupra admisibilității sesizării**

58. Verificând regularitatea sesizării, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal investită de către Avocatul Poporului care, potrivit art. 514 din Codul de procedură civilă, beneficiază de legitimare procesuală pentru declanșarea acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, în scopul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești.

59. În privința condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, art. 515 din Codul de procedură civilă prevede că: *„Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.”*

60. Din conținutul acestei norme de procedură rezultă că, pentru a fi admisibil, recursul în interesul legii trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- obiectul recursului în interesul legii să privească o problemă de drept, de interpretare și aplicare a legii;
- problema de drept să fi fost soluționată în mod diferit de instanțele de judecată;
- dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive;
- hotărârile judecătorești definitive să fie anexate cererii.

61. Prima condiție menționată este îndeplinită, deoarece prezentul recurs în interesul legii vizează *interpretarea și aplicarea prevederilor art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 privind înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 18/2012, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională reprezintă venit la bugetul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier și se poate executa prin intermediul executorilor judecătorești sau se face venit la bugetul general consolidat și se execută prin intermediul executorilor fiscali.*

62. Sunt îndeplinite și celelalte trei condiții de admisibilitate, prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă, întrucât dispoziția legală supusă analizei a primit interpretări diferite din partea instanțelor judecătorești, prin hotărâri judecătorești definitive care au fost anexate prezentei sesizări.

63. Astfel, în ceea ce privește prima orientare jurisprudențială — conform căreia, în limita procentului de 30% din suma stabilită cu titlu de amendă contravențională, la care se referă art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, titlul executoriu constatator al amenzii (*procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției*) poate fi dus la îndeplinire pe calea executării silite de drept comun, reglementată de art. 622 și următoarele din Codul de procedură civilă, prin intermediul unui

executor judecătoresc — au fost anexate un număr de 29 de hotărâri judecătorești definitive, respectiv:

— 23 de încheieri definitive pronunțate de judecătorii, prin care s-a încuviințat executarea silită a proceselor-verbale, în limita procentului de 30% din amenda aplicată, prin intermediul unui executor judecătoresc (cu titlu exemplificativ: Încheierea nr. 137 din 5 februarie 2019, pronunțată de Judecătoria Aiud; Încheierea din 1 noiembrie 2022, pronunțată de Judecătoria Botoșani — Secția I civilă; Încheierea din 29 noiembrie 2022, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București; Încheierea civilă din 23 noiembrie 2023, pronunțată de Judecătoria Întorsura Buzăului; Încheierea nr. 5.259 din 28 noiembrie 2023, pronunțată de Judecătoria Drobeta-Turnu Severin; Încheierea din 5 decembrie 2023, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București; Încheierea nr. 1.304 din 19 decembrie 2023, pronunțată de Judecătoria Bicăz etc.);

— 6 decizii pronunțate de tribunale în apel, prin care au fost infirmate soluțiile de respingere a cererilor de încuviințare a executării silite pronunțate de judecătorii, dispunându-se schimbarea soluției primei instanțe în sensul *încuviințării executării silite* a titlurilor executorii reprezentate de procesele-verbale de constatare și sancționare a contravenției, în limita procentului de 30%, de către executorul judecătoresc care a formulat solicitarea (Decizia civilă nr. 1.771/A din 24 mai 2017, pronunțată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă; deciziile civile nr. 13/A/CC din 2 martie 2021 și nr. 19/A/CC din 5 martie 2021, pronunțate de Tribunalul Bihor — Secția I civilă; Decizia civilă nr. 86/A/CC din 8 noiembrie 2022, pronunțată de Tribunalul Covasna — Secția civilă; deciziile civile nr. 331 din 17 martie 2022 și nr. 448 din 10 mai 2023, pronunțate de Tribunalul Prahova — Secția I civilă).

64. Cu privire la cea de-a doua orientare *jurisprudențială* — conform căreia procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională se face venit la bugetul general consolidat și se execută numai prin intermediul executorilor fiscali — titularul recursului în interesul legii a anexat un număr de 24 de hotărâri judecătorești definitive, respectiv:

— 2 încheieri pronunțate de judecătorii, rămase definitive prin neapelare, prin care au fost respinse cererile de încuviințare a executării silite a proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravenției, în limita procentului de 30% din amenda aplicată (Încheierea nr. 1.637 din 8 septembrie 2021, pronunțată de Judecătoria Onești, și Încheierea nr. 6.952 din 28 noiembrie 2023, pronunțată de Judecătoria Târgu Jiu);

— 22 de decizii pronunțate de tribunale prin care au fost respinse apelurile, fiind confirmate astfel încheierile pronunțate de judecătorii prin care s-a dispus *respingerea solicitării de încuviințare a executării silite* formulate de executorul judecătoresc, cu privire la executarea silită a titlului executoriu constând în procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, în limita procentului de 30% din amenda aplicată (cu titlu exemplificativ: Decizia nr. 1/C din 7 ianuarie 2020, pronunțată de Tribunalul Sălaj — Secția I civilă; Decizia nr. 365/Aciv din 13 octombrie 2022, pronunțată de Tribunalul Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal; Decizia nr. 258 din 9 februarie 2023, pronunțată de Tribunalul Iași — Secția I civilă; Decizia nr. 261 din 9 martie 2023, pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția I civilă; Decizia civilă nr. 703/A din 14 martie 2023, pronunțată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă; Decizia civilă nr. 300 din 21 martie 2023, pronunțată de Tribunalul Suceava — Secția I civilă; Decizia nr. 327 din 8 mai 2023, pronunțată de Tribunalul Harghita — Secția civilă etc.).

65. Prin urmare, având în vedere că una și aceeași problemă de drept, supusă analizei instanței supreme, a primit interpretări diferite din partea instanțelor naționale, prin hotărâri judecătorești definitive care au fost anexate sesizării, se constată că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate ale recursului în interesul legii.

IX.2. Asupra fondului sesizării

66. Controversa jurisprudențială deferită spre analiză instanței supreme s-a ivit ca urmare a soluționării de către instanțe a cererilor de încuviințare a executării silite, conform art. 666 din Codul de procedură civilă, și a avut ca punct de plecare interpretarea și aplicarea diferită a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, text de lege care instituie o *sursă de finanțare proprie* a acestei instituții publice, sub forma unui procent de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancțiunilor contravenționale indicate de aceeași normă legală.

67. În concret, cu ocazia examinării solicitărilor de încuviințare a executării silite, unele instanțe au apreciat că procentul de 30% din amenzile aplicate, ce reprezintă *venit propriu* al Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, nu are natura juridică a unei creanțe bugetare, astfel că executarea silită se poate realiza potrivit normelor de drept comun cuprinse în art. 622 și următoarele din Codul de procedură civilă, prin intermediul unui executor judecătoresc.

68. Dimpotrivă, alte instanțe naționale, interpretând aceeași normă juridică, au considerat că procentul de 30% din sumele stabilite cu titlu de amendă contravențională reprezintă o creanță bugetară, care se face venit la bugetul general consolidat, astfel că se execută potrivit dispozițiilor art. 220 și următoarelor din Codul de procedură fiscală, prin intermediul organelor de executare silită fiscală competente.

69. Pentru considerentele ce succedă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că aceste din urmă instanțe judecătorești au conferit o interpretare corectă dispoziției legale analizate.

70. Cu titlu preliminar, instanța supremă reamintește că, potrivit art. 1 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acest act normativ „stabilește *regulile* de competență și de judecare a cauzelor civile, precum și cele de *executare a hotărârilor instanțelor și a altor titluri executorii*, în scopul îndeplinirii justiției în materie civilă”.

71. În acord cu acest principiu, dispozițiile art. 623 din Codul de procedură civilă stabilesc competența materială exclusivă a executorilor judecătorești pentru executarea silită a titlurilor executorii *din materie civilă* statuând că „executarea silită a oricărui titlu executoriu, *cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice*, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel”.

72. Dată fiind excepția pe care textul de lege o instituie expres, se constată că dispozițiile referitoare la executarea silită cuprinse în cartea a V-a a Codului de procedură civilă (art. 622-art. 914) *nu sunt incidente*, așadar, în ceea ce privește executarea titlurilor executorii ce conțin creanțe reprezentând venituri datorate *bugetului general consolidat*.

73. Sistemul bugetar (bugetul public național) al României este specific unui tip de stat unitar, caracterizat printr-o legislație unică, iar sintagma „*bugetul general consolidat*” este definită de art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010, conform căruia „în sensul prezentei legi, următorii termeni vor fi definiți astfel:

(...) 2. *bugetul general consolidat* — *ansamblul bugetelor componente ale sistemului bugetar*, incluzând bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, bugetul Trezoreriei Statului, bugetele instituțiilor publice autonome, bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, din bugetul asigurărilor sociale de stat și din bugetele fondurilor speciale, după caz, *bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii*, bugetul fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din

fonduri publice, bugetul fondurilor externe nerambursabile, precum și al altor entități clasificate în administrația publică, agregate, consolidate și ajustate conform Regulamentului (UE) nr. 549/2013 pentru a forma un întreg;”.

74. Totodată, strict legat de creanțele ce se fac venit la bugetul general consolidat, sunt incidente prevederile art. 1 pct. 7 din Codul de procedură fiscală, conform cărora prin *creanța bugetară* se înțelege dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța bugetară principală și creanța bugetară accesorie.

75. Pe de altă parte, cu privire la executarea silită a *creanțelor bugetare*, sunt relevante prevederile art. 220 alin. (3) și ale art. 226 alin. (11) din Codul de procedură fiscală. Astfel, referindu-se la creanțele bugetare, dispozițiile art. 220 alin. (3) din Codul de procedură fiscală statuează, cu titlu de principiu, că acele creanțe bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, *„inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate*, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod”.

76. Pentru ipoteza în care autoritatea sau instituția publică nu are executori fiscali, organizați în compartimente de specialitate, adică nu dispun de organe de executare silită proprii, devin incidente prevederile art. 226 alin. (10)-(13) din Codul de procedură fiscală, dintre care, în prezenta analiză, interesează conținutul art. 226 alin. (11) conform căruia *„Instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local*. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz”.

77. Argumentul de interpretare *per a contrario*, la care s-a recurs în prima orientare jurisprudențială (minoritară), nu este însă unul corect. Sintagma *„pot transmite titlurile executorii”*, regăsită în art. 226 alin. (11) din Codul de procedură fiscală, nu instituie un drept de opțiune al instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, între a recurge la executarea silită de drept comun sau la executarea silită reglementată de normele Codului de procedură fiscală, așa cum au concluzionat instanțele prin hotărârile care au conturat prima orientare jurisprudențială. O astfel de concluzie — în sensul că textul ar fi instituit un drept de opțiune al instituției publice — putea fi primită numai dacă normele de drept comun privind executarea silită, cuprinse în Codul de procedură civilă, ar fi permis instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii să sesizeze executorul judecătoresc pentru satisfacerea efectivă și concretă, prin executare silită, a drepturilor lor de creanță.

78. Or, așa cum rezultă din cele expuse deja, dispozițiile art. 623 din Codul de procedură civilă exclud expres din competența executorului judecătoresc de drept comun executarea silită a oricărei creanțe ce se face venit la bugetul general consolidat. În consecință, atâta vreme cât creanțele cuvenite instituțiilor finanțate integral din venituri proprii sunt creanțe bugetare în sensul legii, care se fac venit la bugetul general consolidat, incidența dispozițiilor privind executarea silită de drept comun este exclusă, astfel că prevederile art. 226 alin. (1) din Codul de procedură fiscală nu pot fi interpretate în sensul că ar institui un drept de opțiune în favoarea instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, între a sesiza executorul judecătoresc sau a apela la organele de executare silită fiscală pentru realizarea drepturilor lor de creanță.

79. Prin urmare, o primă concluzie ce se poate desprinde din coroborarea dispozițiilor legale sus-amintite este aceea că o creanță constând în dreptul la încasarea oricărei sume ce se cuvine oricăruia dintre bugetele enumerate la art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010, bugete care alcătuiesc împreună un

ansamblu definit de lege *„bugetul general consolidat”*, reprezintă o *creanță bugetară*, a cărei îndeplinire prin executare silită este exclusă expres de art. 623 din Codul de procedură civilă de la competența materială a executorului judecătoresc de drept comun, fiind dată de legiuitor în competența organelor de executare silită fiscală, executarea silită a acestora urmând regulile statornice de Codul de procedură fiscală.

80. Aceeași concluzie rezultă și din examinarea jurisprudenței Curții Constituționale, precum și jurisprudența obligatorie dezvoltată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare.

81. Astfel, prin Decizia nr. 268 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 3 august 2020, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate, critici care au privit o pretinsă înfrângere a principiului constituțional al egalității în fața legii, întrucât dispozițiile criticate ar institui un tratament juridic diferențiat între persoanele de drept privat și persoanele de drept public în ce privește modalitatea diferită de ducere la îndeplinire, prin executare silită (prin executori judecătorești, respectiv prin organe de executare silită fiscale), a unor obligații civile asumate în cadrul unor raporturi de drept privat. În considerentele de la paragrafele 17-20 din decizia menționată, Curtea Constituțională a subliniat că:

„Referitor la creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, *inclusiv cele care reprezintă venituri proprii*, este reglementată expres posibilitatea instituției sau autorității publice de a efectua executarea silită a propriilor creanțe bugetare, prin propriile compartimente de specialitate, situație în care acest organ de executare este în drept inclusiv să instituie măsuri asigurătorii, iar atât procedura măsurilor asigurătorii, cât și cea de executare silită sunt reglementate de Codul de procedură fiscală [art. 220 alin. (3) din Legea nr. 207/2015].

De asemenea, legea stabilește că atât organul fiscal care administrează creanțe fiscale, cât și executorii fiscali organizați în compartimente de specialitate sunt organe de executare silită, acestea fiind competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3), respectiv executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, care se realizează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

Față de această împrejurare, Curtea observă că și dispozițiile Codului de procedură civilă reglementează în același sens, respectiv *exclud din competența executorului judecătoresc executarea silită a titlurilor executorii care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat*. În acest sens este art. 623 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel.

În acest context, trebuie avute în vedere *regimul juridic și destinația unei creanțe bugetare (fiscale)* rezultate din raporturi juridice contractuale, iar pentru a determina aceste aspecte, Curtea are în vedere normele legale ce reglementează cu privire la finanțele publice, respectiv Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020, Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, și Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006. Din coroborarea cadrului legal în materie bugetar-fiscală, Curtea constată că

încasarea unei creanțe bugetare ce este stabilită printr-o hotărâre judecătorească se face venit la bugetul statului, chiar dacă este datorată în temeiul unui raport juridic contractual, iar executarea silită a acesteia se realizează prin intermediul organelor fiscale, ca organe de executare silită ale statului.”

82. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 66 din 2 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 7 decembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în interpretarea dispozițiilor art. 623 din Codul de procedură civilă raportat la art. 220 alin. (3) și (5) și art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3 pct. 18 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, a stabilit că: „Executarea silită a titlurilor executorii — hotărâri judecătorești privind creanțe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.” În considerentele de la paragrafele 60-65 ale acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că:

„(...) creanța datorată unității administrativ-teritoriale, obiect al executării silite în dosarul în care a fost formulată sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constând în plata unei sume de bani menționată în titlul executoriu, reprezintă *un venit propriu al acesteia, care se varsă în bugetul local*, în raport cu dispozițiile art. 220 și art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015. În acest context, chiar dacă nu este vorba de o creanță fiscală, obligația datorată unității administrativ-teritoriale constituie o creanță bugetară, în privința executării căreia sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 207/2015.

În consecință, fiind în discuție încasarea unei creanțe bugetare datorate în temeiul unui raport juridic contractual și stabilite printr-o hotărâre judecătorească, care se face venit la bugetul consolidat al statului, executarea silită urmează să se realizeze prin intermediul organelor fiscale, ca organe de executare silită ale statului.

Pe lângă atribuțiile legate de administrarea creanțelor fiscale, organele fiscale au, potrivit dispozițiilor legale, și un rol secundar, ca organe de executare silită pentru creditorii bugetari.

Distinct de creanțele fiscale, *organul fiscal poate recupera și creanțe bugetare*, iar, conform art. 226 din Legea nr. 207/2015, executarea se va desfășura de către acesta în cazul instituțiilor publice finanțate total sau parțial de la bugetul de stat, al instituțiilor publice finanțate din venituri proprii, al instituțiilor publice finanțate integral sau parțial de la bugetul local, precum și al instituțiilor publice din subordinea unităților administrativ-teritoriale sau a subdiviziunilor acestora.

În acest fel, bugetul instituțiilor menționate nu va fi grevat de cheltuielile de executare, pe care le implică o executare prin executor judecătoresc, atât timp cât au la dispoziție această variantă lipsită de costuri și fără consecințe negative, în cazul unui control al Curții de Conturi care să vizeze eficiența, economicitatea, legalitatea și regularitatea operațiunilor desfășurate de respectiva instituție.

În consecință, nu are relevanță că se execută creanțe bugetare, care se varsă la bugetul local sau creanțe bugetare care se varsă la bugetul de stat, în ambele situații executarea silită urmând să se realizeze de către executorii fiscali menționați în art. 220 din Legea nr. 207/2015.”

83. Plecând de la aceste considerente, de la concluziile ce se desprind din jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, precum și din jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, se constată că lămurirea controversei jurisprudențiale necesită stabilirea *naturii juridice a creanței* care se impune a fi satisfăcută pe calea executării silite.

84. Astfel, conform art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, „I.S.C.T.R. este finanțat din venituri proprii, care se constituie astfel: prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, un procent de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancțiunilor contravenționale, altele decât sumele încasate în urma aplicării art. 61 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, a art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România, cu modificările și completările ulterioare, și a art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.777/2004 privind introducerea restricției de circulație pe unele sectoare de autostrăzi și de drumuri naționale europene (E) pentru vehiculele rutiere, altele decât cele destinate exclusiv transportului de persoane, în zilele de vineri, sâmbătă, duminică și de sărbătoare legală, cu modificările și completările ulterioare.”

85. Așa cum se poate observa, izvorul acestui venit îl constituie *amenzile contravenționale* la care se referă textul de lege, aplicate de către Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier persoanelor fizice și juridice care efectuează transporturi rutiere și care sunt ținute să respecte regulile statornice cu privire la această activitate la nivel național și internațional, în contextul în care, potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, „I.S.C.T.R. este organismul tehnic permanent specializat al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii desemnat să asigure inspecția și controlul respectării reglementărilor interne și internaționale în domeniul transporturilor rutiere”.

86. Pe de altă parte, se impune a se observa că, potrivit art. 8 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001:

„(3) *Sumele provenite din amenzi aplicate persoanelor juridice* în conformitate cu legislația în vigoare se fac venit integral la bugetul de stat, cu excepția celor aplicate, potrivit legii, de autoritățile administrației publice locale și amenzilor privind circulația pe drumurile publice, care se fac venit integral la bugetele locale ale unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care contravenientul își are domiciliul sau sediul, după caz.

(4) *Sumele provenite din amenzi aplicate persoanelor fizice* în conformitate cu legislația în vigoare se fac venit integral la bugetele locale ale unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care contravenientul își are domiciliul.”

87. Prin urmare, așa cum rezultă din cuprinsul acestui act normativ (dreptul comun în ce privește reglementarea procedurii de constatare și sancționare a contravențiilor — Ordonanța Guvernului nr. 2/2001), în special din cuprinsul art. 8 alin. (3)-(5), *sumele provenite din amenzi contravenționale* aplicate se fac venit la bugetele locale ori la bugetul de stat, aspect ce le conferă natura juridică de *creanțe bugetare* în accepțiunea art. 1 pct. 7 din Codul de procedură fiscală.

88. Derogarea instituită de legiuitor prin art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 nu este în măsură a schimba natura juridică a raportului juridic de drept substanțial (*raport juridic de drept public*), în conținutul căruia se identifică atât obligația de plată a amenzii aplicate, cât și dreptul corelativ la încasarea sumei de bani stabilite cu titlu de amendă. În egală măsură, derogarea instituită de art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 nu schimbă nici natura juridică a creanței rezultate din aplicarea amenzii contravenționale, de vreme ce

bugetul înspre care este direcționat acest procent din amendă reprezintă un alt element component al aceluiași ansamblu definit de legiuitor „*bugetul general consolidat*”.

89. Cu privire la acest aspect este de subliniat că, în acord cu prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, denumit *I.S.C.T.R.*, a fost înființat ca *instituție publică cu personalitate juridică*, în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, iar, conform art. 3 din același act normativ, „*I.S.C.T.R. este finanțat din venituri proprii (...)*”.

90. Prin urmare, de vreme ce dispozițiile art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010 stabilesc că *bugetul general consolidat* este *ansamblul bugetelor componente ale sistemului bugetar*, incluzând și *bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii*, înseamnă că bugetul *I.S.C.T.R.* este parte componentă a ansamblului definit de legiuitor cu sintagma „*bugetul general consolidat*”, iar creanțele ce reprezintă venituri la bugetul *I.S.C.T.R.* sunt *creanțe bugetare* în sensul art. 1 pct. 7 din Codul de procedură fiscală. Din această perspectivă este eronat argumentul reținut de prima orientare jurisprudențială (minoritară), conform căruia procentul de 30% din amenda aplicată nu ar reprezenta o creanță bugetară, ci o creanță proprie a *I.S.C.T.R.* întrucât se face venit la bugetul propriu, de vreme ce orice creanță ce constituie venit la bugetul acestei instituții reprezintă o creanță bugetară.

91. Nu în ultimul rând, derogarea instituită de art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 nu trebuie privită izolat, ci trebuie interpretată sistematic, în ansamblul actului normativ cu aplicabilitate generală ce reglementează constatarea și sancționarea contravențiilor — Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

92. Astfel, potrivit art. 39 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, punerea în executare a sancțiunii amenzii contravenționale se face, după caz, de către organul din care face parte agentul constator sau de către instanța judecătorească, prin comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, neatacat cu plângere, ori a dispozitivului hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat plângerea, către următoarele instituții publice:

„a) pentru sumele care se fac venit integral la bugetele locale, *organelor de specialitate ale unităților administrativ-teritoriale* în a căror rază teritorială domiciliază contravenientul persoană fizică sau, după caz, își are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică;

b) pentru sumele care se fac venit integral la bugetul de stat, *organelor de specialitate ale unităților subordonate Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală*, în a căror rază teritorială își are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică.”

93. De asemenea, conform art. 39 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „*executarea se face în condițiile prevăzute de dispozițiile legale privind executarea silită a creanțelor fiscale*”.

94. În consonanță cu aceste dispoziții sunt și prevederile art. 267 din Codul de procedură fiscală, cuprinse în titlul VII — Colectarea creanțelor fiscale, capitolul XIII — Dispoziții speciale privind colectarea, conform cărora „prevederile prezentului titlu se aplică și pentru colectarea amenzilor de orice fel și altor *creanțe bugetare, pe baza unor titluri executorii de creanță bugetară, transmise spre recuperare organului fiscal*”.

95. Se poate observa că, în afară de această normă derogatorie, înscrisă la art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, referitoare la destinația unui procent de 30% din sumele încasate ca urmare a unor anumite amenzi aplicate de *I.S.C.T.R.*, acest act normativ nu conține nicio dispoziție care să se abată de la regulile de executare silită a creanțelor bugetare provenite din amenzi, așa cum sunt ele reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, sau de la prevederile art. 267 din Codul de procedură fiscală.

96. În acest context legislativ se poate conchide că dispozițiile art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011, dincolo de faptul că nu schimbă *natura juridică a creanțelor* provenite din amenzile aplicate (creanțe bugetare), nu au altă menire decât aceea de a direcționa înspre un anumit buget, din ansamblul bugetelor ce compun și configurează „*bugetul general consolidat*” — mai precis către bugetul *I.S.C.T.R.* —, o cotă-parte *din sumele încasate*, ca urmare a îndestulării creanțelor bugetare reprezentate de amenzile aplicate de această instituție, indiferent că această îndestulare are loc ca efect al executării benevole a amenzilor de către cei sancționați sau ca urmare a executării silită derulate împotriva lor.

97. Executarea silită a acestor creanțe bugetare provenite din amenzi contravenționale, în întregul lor, iar nu fracționate în procente, urmează exclusiv regulile statornice de Codul de procedură fiscală, fiind excluse în mod expres de legiuitor din competența executorului judecătoresc de drept comun, prin norma de la art. 623 din Codul de procedură civilă.

98. Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 3 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2011 privind înființarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 18/2012, cu modificările și completările ulterioare, procentul de 30% din suma încasată cu titlu de amendă contravențională reprezintă o creanță bugetară care se execută prin intermediul executorilor fiscali potrivit dispozițiilor art. 220 și următoarelor din Codul de procedură fiscală.

Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent-șef,
Cristian Balacciu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

